

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล อีสาน

Factors Influencing the Academic Achievement of Students Attending Rajamangala University of Technology Isan

- **เป็ญพร ปุกหุด**
- อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการ
- คณะบริหารธุรกิจ
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน
-
- **Penporn Pukahuta**
- Lecturer, Department of Management
- Faculty of Business Administration
- Rajamangala University of Technology Isan
- E-mail: tuesday.p@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 349 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การเรียนของนักศึกษา สภาพแวดล้อมของห้องเรียน และการสอนของอาจารย์ผู้สอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย และการประมาณค่าสมการถดถอยเชิงพหุคูณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดภายใต้คุณสมบัติไม่เอนเอียงเชิงเส้นที่ดีที่สุด ผลการวิจัย พบว่า ระดับความคิดเห็นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาพรวมอยู่ในระดับมาก

($\bar{X} = 3.61$) เมื่อเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การสอนของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.85$) รองลงมา คือ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ($\bar{X} = 3.69$) และสภาพแวดล้อมของห้องเรียน ($\bar{X} = 3.61$) และพบว่า การตอบสนองของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา โดยมีขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.644 ในทิศทางเดียวกัน เมื่อมีการทดสอบรายด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา พบว่า การตอบสนองของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงทางด้านนิสัยในการเรียนและการจัดการกับเวลาในการเรียน โดยมีขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.260 และ 0.240 ในทิศทางเดียวกัน ตามลำดับ

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

Abstract

The study was designed to investigate factors influencing students' academic achievement at Rajamangala University of Technology Isan. A sample of 349 second, third, and fourth year students during the academic year 1/2014 were selected. The study instrument was a set of self-administered questionnaires containing questions about students' behaviors, the classroom environment and the instructors' teaching method. All these factors were assumed to influence the students' academic achievement. The collected data were analyzed by means and multiple regression analysis using Ordinary Least Square (OLS) under the Best Linear Unbiased Estimator (BLUE). It was found that the students' opinions toward the influencing factors were, holistically, at a very high level ($\bar{X} = 3.61$). Their opinions in descending order of degree (mean score) were as follows: the instructors' teaching methods ($\bar{X} = 3.85$), the students' behaviors ($\bar{X} = 3.69$), and the classroom environment ($\bar{X} = 3.61$). The second stage was concerned with the use of multiple regression analysis for data analysis purposes; the statistical significance was set at the 0.05 level. It was found that the response to academic achievement was dependent on the change in behavior of the students. The size of the response was 0.664, indicating a positive relationship. The test on individual aspects of the students' learning behaviors indicated that the response to the academic achievement was largely dependent on the students' learning habits and the way they budgeted their study time. The size of response resulting from the two aspects was 0.260 and 0.240 respectively, indicating a positive relationship.

Keywords: Academic Achievement, Student Learning Behavior

บทนำ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเป็นแหล่งบัณฑิตพึงประสงค์ที่มีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะตอบสนองความต้องการและพัฒนาประเทศตามภารกิจของมหาวิทยาลัย เช่น การจัดการเรียนการสอน การวิจัย บริการวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และบริหารงานอื่น ๆ ซึ่งผลการดำเนินการเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติสอดคล้องกับ เต็มศักดิ์ คทวนิช (2546) ที่ว่าความสำเร็จในการจัดการศึกษาต้องอาศัยจากการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพของนักศึกษา เพราะเป็นคุณลักษณะความรู้ความสามารถของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมรวมทั้งประสบการณ์ เป็นผลจากการเรียนรู้ การฝึกอบรมและการสอน ทำให้มีนักวิชาการหลายท่านศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น บลูม (Bloom, 1976: 139) ที่ว่า สิ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ 1. พฤติกรรมด้านความรู้ เป็นความรู้ความสามารถและทักษะของผู้เรียนที่มีมาก่อน 2. คุณลักษณะทางด้านจิตใจ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และ 3. คุณภาพการเรียนการสอน คือประสิทธิภาพที่ผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ส่วน อนาสตาเซีย (Anastasi, 1982: 584) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญา และมีใช้ด้านสติปัญญา เช่น การเอาใจใส่ต่อการเรียน เจตคติ การปรับตัวและพฤติกรรม การเรียน สอดคล้องกับ คานและรอบเอิท (Khan and Robert, 1969) พบว่า องค์ประกอบด้านจิตพิสัยได้แก่ เจตคติต่อครู ความสนใจทางวิชาการ นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น

จากงานวิจัยดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาว่าปัจจัยใดที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามากที่สุด เนื่องจากปีการศึกษาที่ผ่านมา นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลงน้อยถอยลง ดังนั้น จึงเป็นที่มาของการศึกษา เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุง พัฒนา ส่งเสริม ให้ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และสามารถพัฒนา เสริมสร้างการผลิตบัณฑิตให้เป็นทุนมนุษย์ (Human Capital) ที่มีคุณภาพตรงเจตนาของมหาวิทยาลัย เน้นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการประมาณสมการถดถอยพหุเชิงซ้อนด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) โดยใช้โปรแกรม EVIEWS สำหรับการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ขอบเขตการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ประยุกต์จากบลูม (Bloom, 1976: 4-16) ส่วนสภาพแวดล้อมของห้องเรียน และการสอนของอาจารย์ผู้สอน ประยุกต์จาก เรย์โนลด์ และวอลเบิร์ก (Reynold and Walberg, 1992) และ ยัง, เรย์โนลด์, และวอลเบิร์ก (Young, Reynold, and Walberg, 1996) และ 2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ผลการเรียนเฉลี่ย: GPA) ของนักศึกษา

วิธีการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 2-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2557 ประมาณ 16,847 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 2-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้มาโดยใช้สูตรคำนวณของโคครัน (Cochran, 1977 อ้างถึงใน บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2550: 210) เท่ากับ 376 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน จำแนกตาม 5 วิทยาเขต 12 คณะวิชา (1. วิทยาเขตนครราชสีมา ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ คณะศิลปกรรม และออกแบบอุตสาหกรรม 2. วิทยาเขตขอนแก่น ได้แก่ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ 3. วิทยาเขตสุรินทร์ ได้แก่ คณะเกษตรศาสตร์ และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีการจัดการ 4. วิทยาเขตกาฬสินธุ์ ได้แก่ คณะเทคโนโลยี

อุตสาหกรรมเกษตร คณะเทคโนโลยีสังคม และ 5. วิทยาเขตสกลนคร ได้แก่ คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี คณะทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบแบ่งชั้นในแต่ละวิทยาเขตและคณะวิชา โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละชั้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลการวิจัย คือ แบบสอบถามที่มีการทดสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity Index: CVI) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.800 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Davis, 1992 อ้างถึงใน บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2550: 224) และทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาจำนวน 30 คน เป็นกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 3/4 (ห้องฝึกงาน) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบัคในภาพรวมมีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.795 (Jacobson, 1988 อ้างถึงใน บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร, 2550: 236-240) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบความเชื่อมั่น

ประเด็น	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบัค
1. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา	0.786
2. สภาพแวดล้อมของห้องเรียน	0.773
3. การสอนของอาจารย์ผู้สอน	0.763
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	0.759
ภาพรวม	0.795

แบบจำลองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ฟังก์ชันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$$Y_t = f(X_1, X_2, X_3)$$

สมการการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงซ้อน ดังนี้

$$GPX_t = \beta_0 + \beta_1 X_{1t} + \beta_2 X_{2t} + \beta_3 X_{3t} + \varepsilon_t$$

กำหนดให้: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ผลการเรียนเฉลี่ย: GPA) พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (X_1) สภาพแวดล้อมของห้องเรียน (X_2) การสอนของอาจารย์ผู้สอน (X_3) ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร (β_0, \dots, β_3) และค่าความคลาดเคลื่อน (ε_t)

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

สำหรับการแจกแจงแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 376 ชุด พบว่า มีความสมบูรณ์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 349 ชุด (ร้อยละ 92.82)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

ประเด็น	\bar{X}	S.D.
1. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา	3.69	0.52
2. สภาพแวดล้อมของห้องเรียน	3.61	0.63
3. การสอนของอาจารย์ผู้สอน	3.85	0.66
ภาพรวม	3.61	0.48

จากตารางที่ 2 ระดับความคิดเห็นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 0.48) เมื่อเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การสอนของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.66)

จากนั้น นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 61.3) มีอายุระหว่าง 21-25 ปี (ร้อยละ 71.1) สถานภาพของบิดามารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 75.6) รายได้ของครอบครัวเฉลี่ยประมาณ 20,001-30,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 34.1) นักศึกษามีรายได้เฉลี่ยประมาณ 1,001-2,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 32.7) นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานระหว่างเรียน (ร้อยละ 76.5) ขณะที่นักศึกษาบางส่วนทำงานพิเศษระหว่างเรียน (ร้อยละ 45.1) เมื่อมีข้อสงสัยหรือต้องการปรึกษา ส่วนใหญ่จะขอคำปรึกษาจากบิดามารดา (ร้อยละ 61.9) นอกจากนี้ นักศึกษามักใช้เวลาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองประมาณ 2 ชั่วโมงต่อวัน และผลการเรียนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (GPA: 2.50-2.99) (ร้อยละ 34.1)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รวมทั้งแปลความหมายจากเกณฑ์ประเมินระดับความคิดเห็นโดยเฉลี่ย

รองลงมาคือ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.52) และสภาพแวดล้อมของห้องเรียน ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 0.63) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายย่อยของพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา สภาพแวดล้อมของห้องเรียน และ

การสอนของอาจารย์ผู้สอน สรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณารายย่อย โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ เจตคติต่อการเรียน ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.69) รองลงมา คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.66) และการปรับตัวในการเรียน ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.63) ตามลำดับ

2. สภาพแวดล้อมของห้องเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณารายข้อ โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การปฏิบัติตามกฎระเบียบห้องปฏิบัติการ ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.79) ระบบความปลอดภัยในการปฏิบัติการ ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 0.77) และความสะอาดเรียบร้อยของการปฏิบัติการ ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 0.79) ตามลำดับ

3. การสอนของอาจารย์ผู้สอน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณารายข้อ โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ การเตรียมตัวและความพร้อมของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.84) การแจ้งลักษณะรายวิชาของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.89$, S.D. = 0.90) และการถ่ายทอดความรู้สามารถอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนและตรงประเด็น ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.74) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการประมาณค่าสมการถดถอยพหุเชิงซ้อน (Multiple Regression Method) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) ภายใต้คุณสมบัติไม่เอนเอียงเชิงเส้น

ที่ดีที่สุด (Best Linear Unbiased Estimator: BLUE) โดยใช้โปรแกรม EVIEWS สำหรับการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติ (อัศวพงศ์ อันทอง, 2550: 24-55) พบว่าเมื่อมีการตรวจสอบความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้น (Multicollinearity) พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระมีค่าระหว่าง 0.158–0.807 เมื่อพิจารณาว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ หรือมีปัญหา Multicollinearity หรือไม่ ผู้วิจัยพิจารณาจากค่า Variance Inflation Factor (VIF) พบว่า ค่าที่คำนวณได้น้อยกว่า 5 ถือว่าไม่เกิดปัญหา Multicollinearity (Hair, et al., 1995 อ้างถึงใน บุญใจ ศรีสถิตยันทรากร, 2550: 326) ต่อมาตรวจสอบค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ของตัวแปรพยากรณ์มีค่าคงที่ (Homoscedasticity) พบว่าเกิดปัญหาค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ของตัวแปรพยากรณ์มีค่าไม่คงที่ (Heteroskedasticity) ผู้วิจัยแก้ปัญหาด้วยวิธีการของ White Heteroskedasticity-Consistent Standard Errors นอกจากนี้ได้ตรวจสอบความเป็นอิสระจากกันของค่าของคลาดเคลื่อนระหว่างตัวแปรพยากรณ์และตัวแปรเกณฑ์ (Autocorrelation) สามารถตรวจสอบโดยการทดสอบ Durbin Watson พบว่า มีค่าน้อยกว่า 2 ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาด้วยวิธี The Cochrane-Orcutt Iterative Method พบว่า Durbin-Watson Stat เท่ากับ 2.05 ได้ผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์วิธีการ OLS ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจากโปรแกรม EVIEWS ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการคำนวณสมการถดถอย (Dependent Variable: GPA) ด้วยวิธีการประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square Method: OLS)

Variable	Coefficient	t-Statistic	Prob.
X1	0.664	9.335	0.000**
X2	0.045	0.738	0.460
X3	0.013	0.226	0.082
AR(1)	0.148	2.762	0.006
R-squared	0.259430	Mean dependent var	2.715874
Adjusted R-squared	0.274075	S.D. dependent var	0.499862
S.E. of regression	0.564218	Akaike info criterion	1.707472
Sum squared resid	109.5098	Schwarz criterion	1.762703
Log likelihood	292.9539	Durbin-Watson stat	2.058279

หมายเหตุ: ** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
ที่มา: การประมวลผลด้วยโปรแกรม EVIEWS

สามารถเขียนสมการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ดังนี้

$$GPA_t = 0.664X_{1t}$$

กำหนดให้: X_1 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

นอกจากนี้ ได้ศึกษาเพิ่มเติมว่า ปัจจัยพฤติกรรมการเรียนด้านใดที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามากที่สุด ได้แก่ นิสัยในการเรียน การปรับตัวในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และการจัดการกับเวลาในการเรียนได้ผล การประมาณค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ดังนี้

$$GPA_t = 0.26X_{4t}^{**} + 0.24X_{5t}$$

กำหนดให้ X_4 หมายถึง นิสัยในการเรียนและ X_5 หมายถึง การจัดการกับเวลาในการเรียน

สรุปผลการวิจัย

ผลการประมาณค่าสมการถดถอยพหุเชิงซ้อนด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ภายใต้คุณสมบัติไม่เอนเอียงเชิงเส้นที่ดีที่สุด โดยใช้โปรแกรม EVIEWS พบว่า ตัวแปรพยากรณ์อธิบายความแปรปรวนของตัวแปรเกณฑ์ได้ร้อยละ 25.94 ($R^2 = 0.2594$) สามารถใช้ทำนายปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สามารถสรุปผลได้ ดังนี้ การประมาณค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

0.05 หมายความว่า พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.646 หน่วยต่อการเปลี่ยนแปลง 1 หน่วยของการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา กล่าวคือ หากมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.664 เปอร์เซ็นต์

เมื่อพิจารณารายย่อยของพฤติกรรมการเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพบว่า ขึ้นอยู่กับนิสัยในการเรียนและการจัดการกับเวลาในการเรียน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างน้อยสำคัญทางสถิติ 0.05 หมายความว่า

- นิสัยในการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.26 หน่วยต่อการเปลี่ยนแปลง 1 หน่วยของการเปลี่ยนแปลงทางด้านนิสัยในการเรียน กล่าวคือ หากมีการเปลี่ยนแปลงนิสัยในการเรียนดีขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.26 เปอร์เซ็นต์

- ขณะเดียวกัน การจัดการกับเวลาในการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.24 หน่วยที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง 1 หน่วยของการเปลี่ยนแปลงทางด้านจัดการกับเวลาในการเรียน กล่าวคือ หากมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านจัดการกับเวลาในการเรียนให้ดีขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.24 เปอร์เซ็นต์

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า การตอบสนองของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลง

ทางด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา โดยมีขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.644 ในทิศทางเดียวกัน เมื่อทดสอบรายย่อยพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาพบว่า การตอบสนองของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงทางด้านนิสัยในการเรียน และการจัดการกับเวลาในการเรียน โดยมีขนาดการตอบสนองเท่ากับ 0.260 และ 0.240 ในทิศทางเดียวกัน ตามลำดับ เช่น ถ้านักศึกษามีการปรับเปลี่ยนนิสัยการเรียนให้ดีขึ้น เป็นผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียร ความกระตือรือร้น มีการเตรียมตัวมาเรียนล่วงหน้าสม่ำเสมอจะส่งผลให้ผลการเรียนเฉลี่ย (GPA) ดีขึ้น นอกจากนี้ ถ้านักศึกษารู้จักการจัดการกับเวลาในการเรียน เช่น รู้จักการจัดสรรเวลาเพื่อการศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมให้มีเพียงพอสำหรับการเรียน จัดเวลาทำการบ้าน และงานที่ได้รับหมายหมาย ก็จะทำให้ผลการเรียนเฉลี่ยดีขึ้นตามไปด้วย ซึ่งมีความสอดคล้องกับ บลูม (Bloom, 1976: 4-16) ที่ว่า พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นคุณลักษณะด้านความรู้ ความคิด และความสามารถของผู้เรียนที่มีมาก่อน ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการเรียนรู้ และมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายความว่า การมีความรู้เดิมในระดับดี พฤติกรรมเรียนดี โอกาสที่จะประสบความสำเร็จก็มาก อีกทั้งได้ศึกษาตัวแปรที่ทำให้เกิดความแปรปรวนในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด บวกกับนิสัย ความสนใจ ทศนคติ ต่อเนื้อหาที่เรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 65 ส่วนคุณภาพการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 25 อีกร้อยละ 10 เป็นอิทธิพลของตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งมีอิทธิพลน้อยมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Bloom, 1976: 167-169) ซึ่งสอดคล้องกับ กัลยาภรณ์ ปานมะเริง เบอร์ด (2554) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชา สัมมนาการบัญชีการเงิน พบว่า พฤติกรรมการเรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนตรงเวลา พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน และพฤติกรรมการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมตามที่ได้รับมอบหมาย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา สัมมนา วิชาการบัญชีการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับพริทริช (Printrich, 2003) ที่อธิบายว่า การมีวินัยในการเรียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอย่างตื่นตัว ซึ่งมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ กาญจนยาแย้มเสาชง (2556) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ตัวแปรทำนายด้านพฤติกรรมการเรียน สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนกับนิสิต ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถอธิบายความแปรปรวนของปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตได้ ร้อยละ 19.50 และพบว่า พฤติกรรมการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย เท่ากับ 0.293 และสภาพแวดล้อมภายในสถาบันศึกษา และความสัมพัทธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนกับนิสิต มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย เท่ากับ 0.148 และ 0.143 ตามลำดับ

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมการเรียน เพราะการเรียนนั้นเกิดจากการเรียนรู้ ผักผ่อน นักศึกษาแต่ละคนสามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่น ปรับปรุงตัวเองให้เป็นบุคคลที่ตื่นแต่เช้าเพื่อมาอ่านหนังสือก่อนเข้าเรียน มีการนำหนังสือหรือเอกสารประกอบการสอน รวมทั้งอุปกรณ์การเรียนให้ครบทุกครั้งที่ก่อนเข้าเรียน เมื่อมีเวลาว่าง นำหนังสือ เอกสาร

ประกอบการสอนขึ้นมาทบทวน มีการจดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้เนื้อหาที่มีความสำคัญ หากไม่เข้าใจอาจเขียนบันทึกเอาไว้ เพื่อนำไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือ บทความ สืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต หรือขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอน มีการวางแผนการเรียน โดยทำตารางเวลาการใช้ชีวิตประจำวัน เช่น ตารางเรียน ตารางการอ่านหนังสือ รวมทั้งตารางการทำงาน แล้วปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้อย่างจริงจัง การที่นักศึกษามีเวลาศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม จะทำให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น ส่งผลให้ผลการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ทางด้านนิสัยในการเรียน และการจัดการกับเวลาในการเรียน สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์หรือพัฒนาการเรียนการสอน ดังนี้

ในฐานะอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ก่อนเข้าเรียนทุกรายวิชา ผู้สอนอาจโน้มน้าว เสริมแรงจูงใจ ปลุกฝังให้ผู้เรียนรู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ปลุกฝังการสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องใช้ในการเรียน เพื่อให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ได้

ในฐานะนักศึกษา ควรสร้างพฤติกรรมที่ดีต่อการเรียน เช่น วางแผนการเรียนไว้ล่วงหน้า จัดระบบการเรียนและการทำงาน จัดแบ่งเวลาที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียน มีส่วนร่วมกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียน ทวนเนื้อหา และเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมก่อนเข้าห้องเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้ ในฐานะอาจารย์ประจำหลักสูตรหรือผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการด้านการศึกษา สามารถนำ

ผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางส่งเสริม สนับสนุน และ พัฒนานักศึกษาให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นได้

บรรณานุกรม

Anastasi, Anne. 1982. **Psychological Testing**. 6th ed. New York: Macmillan.

Bloom, Benjamin S. 1976. **Human Characteristics and School Learning**. New York: McGraw-Hill.

Bloom, Benjamin S. 1982. **Human Characteristics and School Learning**. 2nd ed. New York: McGraw Hill.

Kathavanich, Termsak. 2003. **General Psychology**. Bangkok: Se-Education. (in Thai).

เต็มศักดิ์ คทวณิช. 2546. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

Khan, S.B., and Robert, D.M. 1969. "Affective Correlates of Academic Achievement." **Journal of Educational Psychology** 10: 216-221.

Panmarerng Burke, Kalyaporn. 2011. **The Relationship between Learning Behaviors and Academic Achievement of the Students Enrolled in The Financial Accounting Seminar Course** [Online]. Available: <http://dllibrary.spu.ac.th:8080/dspace/> (in Thai).

กัลยาภรณ์ ปานมะเร็ง เบอริค. 2554. **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาสัมมนาการบัญชีการเงิน** [ออนไลน์]. เข้าถึงจาก: <http://dllibrary.spu.ac.th:8080/dspace/>

Printrich, P.R. 2003. "A Motivation Science Perspective on the Role of Student Motivation in Learning and Teaching Context." **Journal of Educational Psychology** 95: 667-686.

Reynold, A.J., and Walberg, H.J. 1992. "A Structural Model of Science Achievement and Attitude: An Extension to High School." **The Journal of Educational Psychology** 84, 3: 371-382.

Srisatidnarakul, Boonjal. 2007. **The Methodology Research**. Bangkok: Uandi Inter Media. (in Thai).

บุญใจ ศรีสถิตย่นรากูร. 2550. **ระเบียบวิธีการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: ยูแอนด์ไอ อินเตอร์ มีเดีย.

Unthong, Akarapong. 2007. **EVIIEWS User's Guide: Unit Root, Cointegration Correction Model**. Chiang Mai: Social Research Institute, Chiang Mai University. (in Thai).

อัศวพงศ์ อั้นทอง. 2550. **คู่มือการใช้โปรแกรม EVIEWS เพื่อการวิเคราะห์ Unit Root, Cointegration Correction Model**. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Yamsaonthong, Kanjana. 2013. "The Study of the Factors Affecting the Learning Achievement of the Undergraduate Students of the Faculty of Architecture, Naresuan University." **Art and Architecture Journal Naresuan University** 3, 2: 121-129. (in Thai).

กาญจนา แยมเสารง. 2556. “การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.” **วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร** 3, 2: 121-129.

Young, D.J., Reynold, A.J., and Walberg, H.J. 1996. “Science Achievement and Educational Productivity: A Hierarchical Linear Model.” **Journal of Educational Research** 89, 5: 272-278.

Miss Penporn Pukahuta received her Master of Economics Degree from Kasetsart University, Thailand. She is currently a lecturer in the Faculty of Business Administration, Department of Management, Rajamangala University of Technology Isan, Thailand. Her research interest is in General Economy.